

Lukács Zsolt fordításai

BARBARA POGAČNIK

HAZÁTLANSÁG

Álmomban a szavak ezüstös sűrűjében, meztelen,
kimondhatatlanságukon át szaladtál. A csendes
vasútállomáson az aprópénzek
fényes körökben gurultak, a homlokzatok
boltozatai, színei közt csörögtek.

A csupasz plafonú helyiség idegen, felcserélhető.
Akkord-körök karikás marást mérnek felfele a combomra,
hangzásukba, a pénzermékbe verten a csípős leheletbe
bőrömről eltávolítom az egyre erősödő hangot.
Az utcai padok és az otthon bútorzatának melegsége
egyszerre, egyforma leheletet lélegeznek:
egyszerre kint s bent fekszem. Képtelenség
közelebb férkőznöm, de eltávolodni sem tudok.

Aprópénzek szegényes köre az állomáson. Visszhangjuk
laposan a földre hull.
Álmomban a csendből színek hullnak
majd a fehérségben elhalkulnak,
kiürülnek az emberélet labdái s szerelemmel telítődnek,
üres partokon tüzel ránk az ég, midőn csak fehér árnyai vagyunk
mindannak, mi elfogadhatatlan. S álmodtam, *álmodtam*, hogy
egy pillanatra átölelhettelek.

FAUTEUIL À QUEUE DE POISSON*

A tenger alatt.
A tenger alatt.
Tekintetével érint
egy érdes aljzat, a gyűrött tájé, majd áthatol a városon,
a szenny s a szavak narancssárga színén.
Naponta a tenger alatt ébredsz,
testpáncél védelmez.
Naponta egy óriási csattanás válladról a szívedbe
rántja a csendet s a nappal elől elzárja.
Naponta számok zajgása
kerekíti le gyomrod terét.
Leheletként süllyed a nappal, ám te késő éjjel
sem akarsz magányos pénzérmeként elmerülni a mélybe.
E hangtalan aljzat a közös zsákunk,
ide csordogálunk,
nézd, egy sün, tövise szivacs-puha.
Midőn sötétjében kinyitjuk szemünk,
nyakszirted bőre cipzárként nyitva
s belőle bánat tör elő, fehér hernyóvá válik
s léted pehelyként körülfonja.
Akkor levegő után kapkodsz
s bizsergés nélkül ébred a hajnal.

* Halfarkú fotel

BARBARA POGAČNIK (1973 Kranj)

Költőnő, műfordító és irodalomkritikus. Az *Univ. catholique de Louvain* diplomázott, a *Sorbonne*on végzett kisdoktori tanulmányokat, a *Ljubljana*i Bölcsészkaron fordítást és tolmácsolást tanított. A *Literatura* folyóirat szerkesztőségi tagja. Eddig két kötete jelent meg: *Áradat (Poplava, 2007)* és *A tömegben elveszett papír (V množici izgubljeni papir, 2008)*.

Franciából és franciára fordít. Önálló szabad művész. A *Sinji krog (Kék Kör)* nemzetközi fordítási találkozó vezetője.

EVA PETRIČ

ALMAPÜRÉ

birsalma vagyok, lennék inkább arany delicesesz.
 héjam lehántottam s magamba haraptam.
 belül a magvak egyformák.
 de hát miért ne lehetnék arany delicesesz?
 harapok, egyre csak harapok, megálljt parancsolni nem tudok.
 magvaim elvesztem,
 se birsalma, se arany delicesesz nem leszek.
 már alma sem.

TELITALÁLAT

egy áttetsző skatulya alja
 csupa susogó hullámzás zaja.
 körbetekint egy medúza,
 nyilat ránt, íját felhúzza.

az akvárium mélyén kitárt
 körzőként ágaskodik, majd
 pörgésbe kezd – eltűnik,
 cupidónak tűnik.

fekete csipke-hullámok körötte és iszkolás.
 végtagjai kiegyenesednek
 becéző nyálas suttogás
 csepeg belőle
 s nem marad más csak elfúló sikoltás.

BOLHAPIAC

és az ex-gyilkos betoppan...
 a fonal-
 szövet
 a kallódó
 egy vasárnap délutáni piacon, akár nyakadat
 is ékesíthetné,
 ez csalogatta, ámította és visszakényszerítette oda,
 honnan
 érkezett.
 szája szélét megnyalta, aztán a karját,
 magában motyogott
 s új sugallatokkal telítődve suhant tova.
 a bolhapiacon előfordul
 minden rád talál –
 akár egy ex-gyilkos is.
 Két csikóhaltól
 gomolyog a vízfelszín.
 egy akvárium belsejében a hím gerince
 a másikéba akad.
 a nőstény gerinc íve megreppen,
 kétszeres.
 megáll a nyílvesző.
 bőrén az akvárium szétreped.
 testük meginog.
 hullám sehol.

X HADMŰVELET

*esetleg csillogó fehér ezüstitté válok.
megint sárga leszek!*

lélegzetet vesz.

*fehér szobában fényt árasztok,
cigányosan ...
ereimből előveszem a sárgát.*

felemeli karját, a balt.
felordít.
egy úr odakint feltekint,
majd hirtelen a zsákutca fele szalad.

*hajszálaim a levegőből színt nyaldosnak.
hajszála a fény alatt találja magát, összezavarodva.*

*lassacskán csillogó fehér ezüstitté válok.
megint sárga leszek!*

bőre megdermed,
elharapódzik a sárga,
nyitott tenyerébe eleven vörös üveggolyó gördül.

elmerül a sárga,
a vörös kicsordul,
a narancssárga elfajul.

ismét lélegzetet vesz.

a fény elömlik,
melegségbe
átömlik.

előnti a sötétség.
szemei lecsukódnak.
a fény ismét elhalkul.
az ütőér elmerül
s a bőr foghíjas nevetésbe tör.

Eva Petrič (Kranj – 1983) Költő, regényíró, képzőművész

2005-ben diplomázott pszichológiából és képzőművészetből a bécsi Webster Egyetemen. Berlinben folytatta kisdoktori tanulmányait festészet és fotóművészet szakon. Jelenleg Bécsben él, ahol a *Suppan Contemporary* galériával kötött szerződést és idejét az írásnak, fotóművészetnek, videózásnak, performanszoknak és a festészetnek szenteli.

Eddig egy verseskötete jelent meg (saját fotóival)

- *E helység: skatulya* címmel (*Ta prostor je škatla* 2007 – németül 2009)

és két regénye:

- *Mindenki szusit evett* (*Vsi so jedli suši*, 2009 – angolul 2009)
- *A börtelen, lebegő skatulya* (*Škatla brez kože, lebdeča*, 2009)

Eddig 15 önálló képzőművészeti kiállítása volt Szlovéniában, Ausztriában és Amerikában. Számos díjban és elismerésben részesült, legutóbb 2009-ben: *Kuenstlerhaus Limited Edition for the year 2009*.